

ОРГАНІЗАЦІЯ ПРОВЕДЕННЯ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ СЛУХАНЬ

*Древаль В. Ю., аспірант 1 року навчання, drevalvitaly@ukr.net
Науковий керівник: Солових В.П., д. держ. упр., професор
Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові
України*

У теорії існує декілька визначень інституту парламентських та комітетських слухань. По-перше, у найбільш широкому розумінні слухання можна розглядати як форму роботи будь-якого комітету та парламенту в цілому, змістом якої є заслуховування позицій доповідачів, зацікавлених сторін щодо питань, віднесених до компетенції відповідно комітетів або парламенту, визначення найбільш оптимального підходу до врегулювання тієї чи іншої проблеми і прийняття рішення. У більш вузькому розумінні слухання слід розглядати як особливу форму роботи парламенту або комітету (спеціальної або слідчої комісії), для якої характерними є специфіка кола учасників, мети, місця проведення, оформлення та оприлюднення результатів тощо, і яка в нормативно-правових актах, які регламентують порядок здійснення відповідними органами своїх повноважень визначається саме як «слухання». У цьому контексті варто відзначити, що слухання як специфічна парламентська процедура є більш характерною для комітетів, які здійснюють основний масив роботи з підготовки законопроектів для розгляду в стінах парламенту, проводять розслідування з питань, що становлять суспільний інтерес. Для Парламенту, як стверджується в аналітичній літературі, в цілому процедура слухань (як специфічної процедури) не є характерною [1].

Парламентські слухання у традиційному визначенні – це особлива форма роботи парламенту, під час якої відбувається розгляд актуальних питань або законопроектів із залученням експертів та громадськості. Такі слухання проводяться з метою надання законотворчому процесу більшої відкритості, врахування максимальної кількості інтересів громадськості, тим самим полегшуючи подальшу реалізацію нових політичних програм в окремих сферах суспільних відносин.

Процедура проведення парламентських слухань закріплена чинним законодавством України, а саме Законом України «Про

Регламент Верховної Ради України», прийнятим у 2010 р. Пропозиція щодо проведення парламентських слухань може бути внесена на основі рішення, прийнятого комітетом з відповідного питання, у вигляді проекту постанови Верховної Ради, в якому має визначатися тема парламентських слухань та дата їх проведення. Для обговорення на парламентських слуханнях може бути запропоновано лише одне тематичне питання [2].

На думку А. Константинівської, можна виділити суперечливі питання щодо суб'єктів ініціативи парламентських слухань. Ними можуть бути комітет(ти), Погоджувальна рада депутатських фракцій та груп, однак, враховуючи, що вищеперераховані не є суб'єктами законодавчої ініціативи, постанову про ініціювання проведення парламентських слухань приймає виключно Верховна Рада простою більшістю голосів [3].

Питання про проведення парламентських слухань включається до порядку денного сесії Верховної Ради без голосування. Рішення про тему, день та час проведення парламентських слухань приймається Верховною Радою не пізніше як за 30 днів до їх проведення. У постанові Верховної Ради України про проведення парламентських слухань також зазначається комітет чи комітети, які здійснюють підготовку до проведення парламентських слухань, органи державної влади, які мають подати до Верховної Ради необхідні інформаційно-аналітичні матеріали та підготувати доповідь з питання, що розглядається на парламентських слуханнях, порядок їх висвітлення у засобах масової інформації. Рішення Верховної Ради про проведення парламентських слухань публікується в газеті «Голос України» у 10-денний строк після дня його прийняття. Пропозиції про проведення парламентських слухань з питань, які вже були предметом обговорення Верховної Ради поточного скликання, можуть бути внесені не раніше ніж через рік після проведення попередніх парламентських слухань з відповідної теми.

На основі проведення парламентських слухань видаються відповідні рекомендації. Як приклад можна привести Рекомендації парламентських слухань на тему: «Проблеми формування прожиткового мінімуму в Україні», Рекомендації парламентських слухань на тему: «Пріоритети екологічної політики Верховної Ради України на наступні п'ять років», Рекомендації парламентських слухань на тему: «Освіта, охорона здоров'я та соціальне забезпечення дітей з порушеннями психофізичного розвитку: проблеми та шляхи їх вирішення»,

Рекомендації парламентських слухань на тему: «Епідемія туберкульозу в Україні та шляхи її подолання» та деякі інші.

Оскільки парламентські слухання є однією з форм взаємодії громадянського суспільства та Верховної Ради України як вищого представницького законодавчого органу, вони є важливим елементом становлення демократичного суспільства та врядування. Прийняті за результатами парламентських слухань відповідні Рекомендації мають на меті вдосконалення відносин у важливих галузях суспільного життя. До найбільш важливих проблем організації та проведення парламентських слухань мають бути віднесені недоліки у сфері імплементації їх рішень.

Література.

1. Світова практика та український досвід використання механізму парламентських слухань та слухань у комітетах як інструменту контрольної функції парламенту. Частина 1. Інформаційно-аналітичне дослідження. Київ, 2004. URL: https://parlament.org.ua/wp-content/uploads/2015/10/1158153624_ans2.pdf

2 Про Регламент Верховної Ради України: Закон України (Із змінами, внесеними згідно із Законом № 1952-VI від 09.03.2010). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17#Text>

3. Константи́нівська А. Нормативно-правове та організаційне регулювання парламентських слухань. URL: <https://rada.oporaua.org/analitika/a-iak-u-nykh/19780-normatyvno-pravove-ta-orhanizatsiine-rehuliuвання-parlamentskykh-slukhan>

УДОСКОНАЛЕННЯ ВЕДЕННЯ ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

*Султанова А. В., здобувачка вищої освіти 4 року навчання,
sultanova24012@ukr.com*

*Науковий керівник: Ковальова Т. В., к. е. н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

У наш час досить актуальною є проблема розвитку економіки країни. Недоречність екстенсивного розвитку виробництва стає все більш очевидною. Це можна пояснити тим, що природні ресурси є обмеженими, і більшість із них імпортується. Також на розвиток негативно впливає міграція кваліфікованої робочої сили за кордон та застарілі засоби праці. Саме останні є фундаментом ринкових реформ, а точніше їх ефективне використання. Від стану засобів праці залежить якість послуг, що надаються, та найголовніше -